

соціумі. Комунікація проявляється через двосторонній потік інформації де є важливою якістю передачі інформації та її наповненість, визначення змісту та форми, що допомагає оперативну та правильно розробляти її стратегію і тактику, визначати відповідні методи та засоби для втілення певних цілей. Ефективність кожної комунікації напряму залежить від її зрозумілості та доступності наданої інформації.

Педагогічна комунікація спрямована на усвідомлення людиною позитивної значущості від знань, переконань та уявлень. Комунікаційна спрямованість яка визначає перспективу цілеспрямованого розвитку педагогічної діяльності. Важлива психологічна готовність, яка передбачає наявність у педагога властивостей, які сприяють результативному навчанню та впливу на його внутрішній світогляд, невід'ємною складовою є доброзичливість та інтерес до взаємодії з дітьми і отримання задоволення від власної роботи. Рефлексивність педагога створює активне спостереження за своєю діяльністю у взаємодії з дітьми.

Список використаних джерел:

1. *Ефективний менеджмент в школах.* URL: <https://pon.org.ua/novyny/8066-efektivniy-menedzhment-shkolah-prezentovano-posbnik.html>
2. *Крохмальна Г. Педагогічна комунікація як навчальна дисципліна: аналітичні та прагматичні виміри.* URL: https://pedagogy.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/05/Stattia_Krokhmal-na-H.I.-do-monohrafii.pdf

ФОРМУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦІВ ЯК АКТУАЛЬНЕ ЗАВДАННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

*Бухун І. Г.
Полтава, Україна*

Сучасну військову підготовку розглядають як складову освітнього процесу закладів вищої освіти, спрямовану на навчання та виховання здобувачів вищої військової освіти за програмами підготовки молодших командирів та офіцерів на факультетах (кафедрах), що забезпечують формування у них фахової технологічної компетентності.

Одним із перспективних напрямів реалізації окреслених завдань є модернізація військової підготовки студентів, що здійснюється на основі освітніх інновацій та науково-технічних досягнень у сферах військової справи та відповідних професій.

Освітній потенціал військової професійної підготовки міститься у змісті та способах засвоєння здобувачами навчального матеріалу, які співвідносяться із проблемами професійної діяльності; у практичній спрямованості військової професійної підготовки; у наявності навчально-матеріальної бази та великого досвіду, накопиченого у вищій військовій школі для підготовки спеціалістів за визначений термін; у спроможності сформувати у майбутніх спеціалістів військової справи ціннісних професійно-особистісних якостей (цілеспрямованість, ініціативність, відповідальність, самостійність, дисциплінованість, здатність генерувати нові ідеї та знаходити нестандартні рішення, спрямованість на підвищення якості власної діяльності у сфері професії, готовність адаптуватися в нових умовах, здатність до рефлексії). У цьому зв'язку військова професійна підготовка може розглядатися, з одного боку, як підготовка високоякісних кадрів молодших командирів і офіцерів, з іншого – як ефективний засіб формування технологічної компетентності майбутніх військових фахівців.

Технологічну компетентність майбутніх офіцерів розглядають інтегративною професійно-особистісною якістю, що забезпечує відповідальне використання освітніх і науково-виробничих технологій для вирішення завдань у сфері військової діяльності.

Актуальність формування у майбутніх фахівців технологічної компетентності детермінується такими соціально-економічними чинниками:

- негативним впливом окремих аспектів технологічної еволюції на особистість, суспільство та державу;
- створенням нових високотехнологічних виробництв та секторів економіки передових технологічних укладів;
- впровадженням інноваційних технологій у всі сфери життєдіяльності суспільства;
- зростанням потреби набуття високого рівня технологічних знань в умовах російсько-української війни.

Результати проведеного наукового пошуку свідчать, що технологічна компетентність проявляється у здібностях майбутнього військового фахівця на основі знання форм, методів та засобів діяльності, професійних умінь та особистісних якостей забезпечувати ефективно застосування технологій діяльності під час військових практик курсантів, освоєння нових технологічних процесів, розробки й апробації нових педагогічних технологій. Аналіз комплексу різнопланових джерел з проблеми дає змогу виявити значущі аспекти військової професійної підготовки:

- освітній процес на факультетах (кафедрах) військових закладів вищої освіти забезпечує підготовку фахівців командного та військово-

технічного профілю переважно до репродуктивної діяльності, здатних вирішувати стандартні, типові професійні завдання;

– спостережено превалювання традиційної лекційно-семінарської організації підготовки, пояснювально-ілюстративних та репродуктивних методів (розповідь – показ – тренування);

– недостатня ефективність підсумкової військової практики відображена у виконанні переважно ролі спостерігачів, включених у діяльність за інструкцією, ніж командирів, які здійснюють творчу та управлінську діяльність, що спонукає приймати відповідальні рішення;

– взаємодія професорсько-викладацького складу факультетів (кафедр) закладів вищої військової освіти із замовником військових кадрів проходить часто несистемно.

Зазначене актуалізує необхідність модернізації професійної військової підготовки в закладах вищої освіти з метою формування в майбутніх фахівців технологічної компетентності.

Структуру та зміст технологічної компетентності особистості найбільш повно представлено у роботах Ю. Дорохіна, Є. Кулика, Є. Никифорової, Н. Скачкової, В. Титаренко, Л. Угарової, А. Цини та ін. Проте в них розглянуто лише питання формування технологічної компетентності фахівців конкретної сфери професійної діяльності: вчителів технологій, працівників сфери обслуговування, викладачів та ін. Досліджень, присвячених проблемі формування технологічної компетентності військових фахівців у процесі підготовки у науковій літературі нами не виявлено; зустрічаємо дослідження, у яких висвітлюються проблеми формування базових професійних компетенцій у студентів технічних вузів, які навчаються за програмами підготовки офіцерів запасу (А. Афанасьєв), професійних компетенцій офіцерських кадрів у процесі військово-професійної підготовки (А. Бухун, В. Васищев), військово-професійної компетентності випускників військових кафедр (Я. Зорій), дослідження технологічної компетентності майбутніх військових фахівців поки що не стало предметом спеціального вивчення.

Це дозволило виявити певні суперечності військової підготовки та формування технологічної компетентності майбутніх офіцерів:

– між зростаючими вимогами соціального замовлення на підготовку технологічно компетентних спеціалістів та недостатнім використанням освітнього потенціалу фахового розвитку особистості у військовому ЗВО;

– між потребою формування технологічної компетентності як складника загальної професійної культури майбутнього командира та недостатнім начальсько-методичним забезпеченням процесу професійної підготовки.

Список використаних джерел:

1. *Афанасьев А. К. (2010) Формирование базовых профессиональных компетенций у студентов технических вузов, обучающихся по программе подготовки офицеров запаса автомобильных войск: автореф. дис. ...канд. пед. наук: 13.00.08; Самар. гос. техн. ун-т. Самара. 22 с.*
2. *Бухун А. Г. (2016) Громадянська компетентність майбутніх офіцерів: допрофесійний етап розвитку та система компетентностей. Педагогіка вищої та середньої школи : зб. наук. праць. Кривий Ріг : ВЦ КДПУ; Айс Принт. Вип. 3 (49). 209-220.*
3. *Васищев В. С. (2020) Теоретичні основи розвитку загальнопедагогічної культури майбутніх офіцерів: принципи і методи роботи з особовим складом. Імідж сучасного педагога. № 1 (190). 23-28.*
4. *Кравченко Л. (2020) Правова культура і компетентність особистості: спільне й відмінне в культурологічному та компетентнісному підходах Імідж сучасного педагога. № 4 (193). 29-34.*

ІННОВАЦІЙНЕ МИСЛЕННЯ ЯК ОЗНАКА СУЧАСНОГО МЕНЕДЖЕРА

*Важеніна І. Л.
Полтава, Україна*

Менеджер з позицій сьогодення – це не лише людина-організатор, завдяки зусиллям якої координується діяльність усередині організацій та підприємств і їхніх підрозділів задля досягнення заздалегідь визначеного результату. Функції менеджера сьогодні виходять за межі усталеного алгоритму дій, вони дедалі більше орієнтуються на актуальні обставини і набувають ознак інноваційності.

Як стверджує І. Макарчук, «передовий досвід провідних фірм світу, які успішно здійснюють інноваційну діяльність, дають змогу сформувати достатньо загальне коло управлінських завдань інноваційного менеджера. Це:

- створення та стимулювання інноваційного клімату на підприємстві;
- розвиток творчого мислення, творчої активності розробників інновацій;
- створення гнучких організаційних структур;
- підготовка вибраних сегментів ринку до інноваційного продукту;
- забезпечення ефективності й економічності інноваційних процесів;
- підготовка виробництва та просування на ринки інноваційного продукту» [2].